

Străinul (III)

M Horlaci

Împovărat mi-e râul sub salcie de gânduri
Când curge prin poemul iubirilor uitate.
Un sentiment de ură străbate printre rânduri,
O goană spre nimicul din mâinile-nclătate.

Străinul mă privește, ce iad în ochii lui!
Ce furie cumplită transmisă prin tăcere!
Oglinda îmi arată un om al nimănui
Ce-si pierde tinerețea umblând după plăcere.

În versuri se descrie un muritor de rând,
Un visător prin lumea cuprinsă de urgie,
O neagră frământare, o patimă, un gând,
Și-o inimă ce joacă un rol de comedie.

Un zâmbet, o părere, o lacrimă și-un vin,
Cu toate deopotrivă prieten se declară,
Doar cerul îl înțeapă prin visuri, cu venin,
Ca buzele iubitei, ce dragoste amară!

Se-ntunecă privirea, si ochii se închid,
Un sentiment de ură străbate în visare.
Doar lumânarea arde. Prin aerul timid
Se simte un miros, de moarte si uitare.